

V. VLIV VĚDY A TECHNOLOGIÍ NA EKONOMICKOU KONKURENCESCHOPNOST

Jak již naznačuje struktura této publikace, lze chápat proces tvorby nových znalostí jako transformaci **vstupů do oblasti vědy a technologií** (viz první dva tématické bloky) na **výstupy** použitelné v praktických aplikacích (viz předešlé dva tématické bloky). Pouhý pohled na jednotlivé ukazatele ve vědě a technologiích však nestačí pro vyvození některých klíčových závěrů. Je nutno naměřené vstupy a výstupy zasadit do širšího kontextu makroekonomických a strukturálních indikátorů a pokusit se charakterizovat možný vliv a dopady vědecko-technologických procesů na další ekonomický rozvoj společnosti.

Úroveň technologické vyspělosti dané země do značné míry determinuje její ekonomický růst. Země, které nedostatečně investují do vědecko-technologického rozvoje, zákonitě ztrácejí konkurenceschopnost a oslabují tak svou pozici v globální ekonomice orientované na znalosti. Konkurenceschopnost a produktivita jsou jedním z nejvíce citovaných slov poslední doby, a to jak ve vztahu Evropské unie ke Spojeným státům, tak i ve vztahu k rychle se rozvíjejícím asijským zemím. Není jistě ekonomickým tajemstvím, že životní úroveň obyvatelstva dané země se zvyšuje úměrně rostoucí konkurenceschopnosti země na mezinárodním poli.

Výsledkem vědecko-výzkumného úsilí je i jeho pozitivní vliv na zaměstnanost resp. vytváření nových pracovních míst. S implementací nových znalostí je však často spojena změna kvalifikačních nároků kladených na pracovní síly. Rychlost přizpůsobení se těmto předpokladům je klíčová nejen pro růst produktivity vybraného ekonomického subjektu, ale vlivem synergického efektu vede k růstu celkové ekonomické výkonnosti jednotlivých odvětví a následně celé ekonomiky. V konečném důsledku se kvalita a intenzita vědecko-výzkumné aktivity odráží v hlavních makroekonomických veličinách.

Struktura a obsah této části publikace:

V.1 Multikriteriální technologická konkurenceschopnost

V.2 Základní makroekonomické a strukturální ukazatele